

LA DROGODEPENDÈNCIA

En Joan era un al·lot de quinze anys que no tenia molts d'amics perquè era bastant tímid. El seu pare, en Miquel, era corresponsal i quasi mai era a casa; un dia, a la feina, li varen dir que se n'havia d'anar a Madrid un parell de setmanes perquè havia de cobrir una notícia.

Quan va arribar a ca seva li va dir a la seva dona:

- Tenc una mala notícia, Antònia...

- Dignes, estimat.

- Avui a la feina m'han dit que..., que havia d'anar a Madrid a cobrir una notícia. Em sap greu, però no ho puc deixar.

- Ho entenc, quant temps és?

- Doncs, tres o quatre setmanes.

- Bé, ara que venen les vacances d'estiu ens en podem anar tots. No tendrem platja, però ens ho passarem bé!

- Sí, tens raó.

Quan li varen dir a en Joan i a na Júlia, la seva germana petita, es varen posar molt contents perquè feia bastant de temps que no se n'anaven de viatge.

Al cap d'uns dies, quan ja va acabar l'escola, van fer les maletes i se'n van anar cap a Madrid. Es varen allotjar a un pis de lloguer al centre de la ciutat per un mes. Tot allò era molt bonic, van visitar el museu del Prado, el palau reial, la porta del Sol...

Varen passar les setmanes volant.

Un dia dinant, en Joan va dir de sobte:

- Et vull dir una cosa important, pare...ho he pensat bé i m'agrada molt aquesta ciutat, a més, allà on érem abans no tenia molts d'amics, la veritat, i aquí podem començar de zero. Et vull proposar que ens quedem a viure aquí.

- De veritat, Joan? Jo i la mare també ho hem xerrat i t'ho volíem dir. Molt bé, cercarem un pis i ens quedarem a viure aquí.

Varen passar l'estiu allà molt feliços, en Joan va començar l'escola a un institut i la Júlia va iniciar primària a un col·legi prop de casa. En Joan va fer amics molt ràpid perquè va decidir ser més extrovertit, però no eren "bons" amics... Va començar a baixar molt en les notes i es va ficar en embolics, fins i tot el varen detindre per robar un cotxe. Els seus pares estaven molt enfadats amb ell, li volien obrir els ulls però ell no ho volia veure. També va començar a fumar i pel seu aniversari els seus amics li van fer una festa on abundaven les drogues i coses així. Es pensaven que així s'ho passarien millor. Els seus pares no se'n van adonar de res perquè aquelles nits no anava a ca seva a dormir i ell no els contava res. Des d'aquella nit sempre anava a festes i sempre passava el mateix. Els seus pares ja no sabien el que havien de fer, no sabien què hi feia en aquelles festes, però mai els obeïa. Li varen prohibir moltes sortides, però fugia o passava qualque cosa. A més, quan sortia, ell anava amb els seus amics, i poc a poc es va ficar en el món de la droga.

Així van passar dos anys i mig, fins que va complir la majoria d'edat i com sempre, li van fer una festa, aquesta no va ser diferent de les altres. Va beure i es va drogar fins a arribar a un punt que el seu cos ja no va poder més i va caure a terra.

Quan es va tornar a despertar estava a l'hospital. Hi havia els seus pares al seu costat, es van abraçar i en Joan va demanar:

- Què m'ha passat, mare? Quant temps fa que estic aquí?

- Vares anar a la festa que els teus "amics" et varen preparar i vares beure tant que et va pegar un coma etílic profund i no t'has despertat fins avui. Fa una setmana que estàs aquí. Quina alegria que tenc de veure que tornes a obrir els ulls!

- Sí, mare. M'ha tingut que passar això per adonar-me compte del que em feien les drogues. Alguns dels meus amics m'ha vingut a visitar?

- No, fill, em sap greu, però només hem vingut a visitar-te nosaltres dos, la teva germana, els teus oncles i cosins i alguns amics nostres. Afronteu, per favor, obre els ulls!

- Ja ho sé mare, no tornaré a caure una altra vegada, però vosaltres dos m'heu d'ajudar, per favor!

- Clar que sí.

Quan va sortir de l'hospital el varen dur a un centre de desintoxicació i allà va estar atès per professionals uns sis mesos. Després, quan va sortir, va ajudar als seus amics a fugir d'aquell món, no va ser fàcil, però ho va aconseguir.

Quan va acabar d'ajudar-los va decidir fer una carrera per fer feina al centre i així poder ajudar a altres persones a sortir-ne.